

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 206/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. P., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Toš 2/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. P. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2009 doručená sťažnosť JUDr. P. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Toš 2/2007 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že v trestnej veci sťažovateľa ako obžalovaného najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Toš 2/2007 z 9. septembra 2008 zamietol odvolanie obžalovaného, ktoré podal proti odsudzujúcemu rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku sp. zn. PK 2 Tš 15/2005 z 30. novembra 2006.

Sťažovateľ namieta, že písomné vyhotovenie rozhodnutia najvyššieho súdu mu bolo doručené až po piatich mesiacoch od rozhodnutia a týmto „(...) Konaním, resp. nekonaním(...) mi bola spôsobená ujma, najmä v dôsledku odopierania mi, bez prietahov, podať opravné prostriedky proti nezákonným rozhodnutiam v mojej trestnej veci, a teda predlžovaním nezákonného stavu, keď som trestne stíhaný a odsúdený za trestný čin v rozpore so skutkovou podstatou upravenou v Trestnom zákone a vykonanými dôkazmi(...)“.

Sťažovateľ z tohto dôvodu navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní, jeho ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby následne nálezom takto rozhodol:

„Základné právo JUDr. P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy(...) a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru(...) bolo porušené uznesením Najvyššieho súdu SR zo dna 09. 09. 2008, sp. zn. 2 Toš2/2007.

Ústavný súd priznáva za porušenie základných práv sťažovateľa zaručených ústavou Slovenskej republiky v čl. 48 ods. 2 ústavy SR, finančné zadostučinenie v sume 12.000.- Eur.

Najvyšší súd SR je povinný mu ho vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu.“

2. Uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 54/2010 z 2. februára 2010 bol sudca ústavného súdu a člen druhého senátu ústavného súdu (II. ÚS) Sergej Kohut vylúčený

z výkonu sudcovskej funkcie v tomto konaní z dôvodu vznesenej námietky predpojatosti. Podľa čl. III bodu 2 písm. a) a c) rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2010 ak bol z rozhodovania v senáte vylúčený sudca druhého senátu, zastupuje ho sudca prvého senátu. Ak bol z rozhodovania vylúčený vekom starší sudca, zastupuje ho vekom starší sudca. Ak bol z rozhodovania vylúčený vekom mladší sudca, zastupuje ho vekom mladší sudca. V danom prípade vylúčeného sudcu Sergeja Kohuta pri rozhodovaní zastúpil sudca ústavného súdu a člen prvého senátu ústavného súdu (I. ÚS) Peter Brňák.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty na včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovateľ „dozvedel“ o zbytočných prietáchoch, teda o „inom zásahu“ najvyššieho súdu, ktorý označil za účastníka tohto konania. V napadnutom konaní bolo písomné vyhotovenie rozhodnutia najvyššieho súdu sťažovateľovi doručené 9. februára 2009. Z tohto dôvodu sa sťažovateľ o namietaných zbytočných prietáchoch mohol dozvedieť najneskôr v deň doručenia predmetného rozhodnutia. Pretože ústavná sťažnosť bola podaná v čase (7. decembra 2009), keď už dávno uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona

o ústavnom súde, ústavný súd sa už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti.

Rovnaké závery sa vzťahujú aj na namiatané porušenie ďalších označených článkov ústavy a dohovoru, lebo i v týchto prípadoch treba zákonnú dvojmesačnú lehotu počítať rovnakým spôsobom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2010